

Szlak Pałucki (niebieski)

Szlak Pałucki niebieski - 32 km

**Gąsawa - Komratowo - Oćwieka - Wiktorowo - Wójcin - Kierzkowo - Młodocin - Pturek -
Lubostroń - Smerzyn - Łabiszyn**

Wycieczkę rozpoczynamy na Rynku w Gąsawie, przy przystanku PKS (0,0 km). Za domem nr 4 skręcamy w prawo i opuszczamy wieś. Dróżka skręca w prawo, a następnie kierujemy się w lewo (w tym miejscu brak znaków) i idziemy skrajem garbu terenowego. Po lewej stronie widać Jezioro Gąsawskie. Dalej ścieżka schodzi na podmokłe łąki i wiedzie równoległe do południowego brzegu jeziora w pewnej od niego odległości. W końcu docieramy na skraj wsi Komratowo (2,0 km).

Przed wsią skręcamy w prawo i wędrujemy przez pofalowany teren podziwiając ciekawe krajobrazy. Idziemy dalej drogą tłuczniową w kierunku samotnego gospodarstwa. Stąd ruszamy prosto, skrajem lasu, na południe. Wkrótce, po lewej stronie, pojawiają się ośrodki wypoczynkowe, za którymi leży w dole Jezioro Oćwieckie.

Dochodzimy do wsi Oćwieka i szosa Gąsawa - Mogilno. Na skrzyżowaniu (obok przystanku PKS; 4,4 km) kierujemy się prostopadłe w lewo. Po chwili szosa skręca w prawo, a my idziemy prosto.

Po opuszczeniu Oćwieki (z lewej strony widać zatokę Jeziora Oćwieckiego) idziemy na wschód przez ładne bory mieszane, porastające sfalowany teren na południe od jeziora. Drogą nadbiegającą z prawej do naszego szlaku dołącza szlak żółty Biskupin - Niestronno i razem z nimi wychodzimy z lasu przy południowym krańcu jeziora.

Dochodzimy do osady Gąsawka (6,6 km). Następnie oba szlaki wchodzi w las, pokonujemy wzniesienie i dochodzimy do rozwidlenia. Idziemy prosto, na północny - wschód, równoległe do jeziora. Przy jego wschodnim krańcu (7,9 km) rozpoczyna się asfaltowa droga. Przechodzimy obok cmentarza i opuszczamy las (w tym rejonie przebiega dział wodny między Jeziorem Oćwieckim, a Jeziorem Chomiąskim).

Dochodzimy do Chomiąży Szlacheckiej, mijamy położony na wzniesieniu kościół pw. św. Jana Chrzciciela. Następnie przechodzimy obok przystanku PKS (9,1 km) i utwardzoną drogą kierujemy się dalej na północ (skręca ona w lewo, potem w prawo i opuszcza wieś przy starej figurze św. Wawrzyńca).

Idziemy skrajem lasu wzdłuż ośrodków wczasowych, które oddzielają nas od leżącego w dole Jeziora Chomińskiego. Dalej szlakiem schodzimy w dół i za rowem skręcamy ukośnie w lewo (10,7 km). Wędrujemy piaszczystą drogą wśród młodych drzew sosnowych. Następnie przechodzimy przez las. Na skrzyżowaniu leśnych dróg idziemy w lewo i schodzimy skrajem wspomnianego lasu w dół. Mijamy odosobnioną osadę Grzmiąca, znaną od 1343 r. (dawniej była to większa wieś z zabudowaniami na obu brzegach przepływającej tędy Folskiej Strugi).

Za drugim gospodarstwem, nie przechodząc przez mostek, skręcamy w prawo i idziemy przez las, równoległe do Strugi (trzeba tutaj uważać, ponieważ łatwo zgubić szlak, który biegnie przez las wśród drzew). Po pewnym czasie skręcamy prostopadłe w prawo, a potem w lewo i wyżej położoną drogą dochodzimy do znajdującego się w lesie samotnego gospodarstwa.

Idąc dalej drogą, wzdłuż linii energetycznej, wychodzimy na szosę z Wenecji do Dąbrowy. Skracamy w lewo i przechodzimy przez dawną osadę Folusz (14,2 km). Na lewym brzegu doliny podchodzimy nieco pod górę i zagłębiamy się w las. Za skrzyżowaniem dróg asfaltowych skręcamy ukośnie w prawo - w kierunku Jeziora Foluskiego. Przekraczamy strumień spływający z pobliskiego Jeziora Pniewskiego i idziemy drogą, która wznosi się łukiem w las. Na wzniesieniu skręcamy w prawo i przez dłuższy czas wędrujemy przez las, rosnący między jeziorami Pniewskim i Foluskim (droga schodzi łagodnie w dół i doprowadza do szosy prowadzącej ze Żnina, przy ośrodku wypoczynkowym w Ostrówcach). Asfaltem kierujemy się w prawo, jeszcze raz przekraczamy Foluską Strugę i docieramy do położonego za mostem przystanku PKS (17,1 km).

Dalej idziemy szosą pod górę, w kierunku wschodnim. Po 300 m skręcamy w lewo i mijamy kolonię domków letniskowych (idziemy teraz wśród pól przez ładnie ukształtowany teren, mając z lewej strony, w pewnej odległości, Jezioro Ostrowieckie).

Po pewnym czasie wchodzimy do wsi Wiktorowo o rozproszonej zabudowie, a następnie osiągamy skraj wysokiego lasu przy murowanej kapliczce i dębie o obwodzie 370 cm (19,2 km). Skręcamy w lewo i przechodzimy wzdłuż ściany lasu w stronę jeziora (droga skręca w prawo i wychodzi na wyasfaltowany dojazd do ośrodka wypoczynkowego, leżącego po lewej stronie na półwyspie jeziora w odległości 300 m).

Kierując się w prawo, po 200 m, skręcamy z asfaltu prostopadle w lewo na malowniczą drogę, wijącą się przez stary bór mieszany, równoległe do wysokiego brzegu jeziora. Uwagę zwracają piękne okazy dębów, buków i sosen (znajduje się tu też okazały głąz).

Po 600 m mijamy ujęte w rynnę źródło (20,9 km), które podobno nie zamarza nawet w najcięższe zimy (jest to „Źródliko św. Huberta” - chronione jako pomnik przyrody; w jego obrębie znajdują się inne źródelka i strumyki sączące się z sąsiadujących jarów).

Po pewnym czasie wychodzimy z lasu. Po prawej, 300 m od szlaku, leży niewidoczne stąd Jezioro Gwiazda (7 ha).

Dochodzimy do dwóch niedużych lasków i na wysokości szosy Żnin - Szczepanowo (22,5 km), skręcamy w lewo, a po 400 m przechodzimy przez most na Foluskiej Strudze (łączy ona tu Jezioro Ostrowieckie z Jeziorem Kierzkowskim, zwanym też Wójcińskim). Za mostem szosa wznosi się pod górę, a widoki stają się bardziej rozległe.

Dochodzimy do przystanku PKS Kierzkowo (23,7 km) i tuż przed nim, na ostrym zakręcie szosy, schodzimy z niej w prawo (droga prowadzi do leżącej nad jeziorem wsi Kierzkowo - w 1404 r. stał tu kościół, który istniał do końca XVII w.; obecna świątynia pw. Nawiedzenia NMP i Wszystkich Świętych z lat 1932 - 1934 znajduje się dalej przy szosie w kierunku Żnina). Szlak skręca zaraz w lewo i wiedzie pod górę. Idziemy wśród rozproszonych zabudowań po rozległej wierzcholinie, z której roztaczają się dalekie widoki. Wędrujemy prosto, mijając m.in. dawną szkołę, a następnie przekraczamy wiadukt (25,5 km) na linii kolejowej Żnin - Inowrocław.

Wędrując dalej docieramy do najwyższego punktu drogi (110 m n.p.m., 35 m ponad taflę jezior), skąd widać wielkie Jezioro Wolickie i wieżę kościoła w Barcinie. Następnie droga opada i doprowadza nas do wschodniego skraju wsi Młodocin. Skręcamy w prawo i wchodzimy na szosę Żnin - Inowrocław (przystanek PKS; 27,4 km). Idziemy przez mało ciekawy teren podmokłych łąk do mostu na Noteci (po prawej widoczny jest wypływ rzeki z Jeziora Wolickiego - wielkiego akwenu o płaskich, zarośniętych brzegach; dalej na południowy - wschód, między szosą a brzegiem, znajduje się zalesione wzgórze).

Po dalszych 200 m, przy kolejnym przystanku PKS (29,2 km), skręcamy w asfaltową drogę ostro w lewo (wiedzie ona skrajem wsi Pturek). Mijamy zabudowania dawnego folwarku i wchodzimy w las, porastający lekko wznoszący się teren (31,0 km).

Po pewnym czasie, przy drodze, pojawiają się okazałe stare drzewa o fantastycznych kształtach (jest to pozostałość alei, uznanej za pomnik przyrody). Po lewej przebiega parkan parku w Lubostroniu. Dochodzimy do bramy zespołu pałacowo - parkowego w Lubostroniu (32,0 km).

Szlak biegnie dalej przez Smerzyn, Łabiszyn do Brzozy.

Podczas wędrówki warto zwrócić uwagę na:

- ciekawe pałuckie krajobrazy,
- drewniany kościół pw. św. Mikołaja z XVII w. w Gąsawie,
- kościół pw. św. Jana Chrzciciela z XIX w. w Chomiąży Szlacheckiej,
- „Źródełko św. Huberta” - pomnik przyrody nad brzegiem Jeziora Ostrowieckiego,
- pomnikową aleję starych drzew, głównie lip przy drodze do Lubostronia,
- zespół pałacowo - parkowy w Lubostroniu.

Materiały (zdjęcia i teksty) zamieszczone na portalu internetowym www.znin.pl są własnością Starostwa Powiatowego w Żninie.

Przeznaczone są wyłącznie do użytku prywatnego.

Wszelkie ich wykorzystywanie w całości lub we fragmentach, przetwarzanie bądź rozpowszechnianie bez zgody autorów jest zabronione.

Data dodania 11.06.2013

[wróć](#)